

آموزش ورزشکاران جوان برای احترام به داور و داوری

ترجمه: عباسعلی فاریابی

۱۴۰۰/۸/۱

اکثر مردم قبول دارند که کار داور، عضو هیئت ژوری یا کمیته فنی دشوار است (و اغلب از آنها سپاسگزار هستند)، اما از قضا، بسیاری از والدین، مربیان و ورزشکاران جوان با فریاد، تمسخر و انتقاد از شیوه داوری این مسئولیت را سخت تر می کنند. متأسفانه، گاهی که تماشاچیان هوادار می خواهند با ورزشکاری که مرتکب اشتباه می شود همدلی می کنند، داوران (که گاهی اوقات اختلاف سنی چندانی با ورزشکاران ندارند) را محکوم، سرزنش و بیشتر مورد ملامت قرار می دهند. البته باید تاکید کنیم که آموزش احترام به داوران لزوماً به معنای تشویق اطاعت کورکورانه از آنها نیست، بلکه به این معناست که بازیکن باید یاد بگیرد که چگونه می بایست از خود دفاع کند، مسئولیت اقدامات خود را بر عهده بگیرد و بر سختی ها غلبه کند.



بحران بی حرمتی

احتمالاً با توجه به افزایش نگرش جامعه به فلسفه **برد به هر قیمت**، تصادفی نیست که سازمان ها و باشگاه های ورزشی جوان با کمبود شدید داور روبرو شده اند.

در گذشته موارد خشونت علیه داوران بسیار نادر بود، اما اکنون بیشتر شده است: در سال ۲۰۱۳، یک داور فوتبال در مسابقات نوجوانان آمریکا بر اثر ضربه ای که توسط بازیکن که از صدور خطا ناراحت بود، به سر او وارد شد، جان باخت. چند سال بعد، پس از اینکه دو بازیکن فوتبال دبیرستانی در تگزاس داور مسابقه را در جریان بازی کور کردند، این امر مورد توجه آن کشور قرار گرفت. در حالی که این حوادث غم انگیز بیانگر افراطی گری برخی ورزشکاران جوان می باشد، اما تقریباً هر شب می توانید ورزشکاران و مربیان حرفه ای را در جلوی تلویزیون ببینند که به داوران توهین می کنند.

حتی در سطح ورزش کودکان، یافتن مواردی از بازیکنان، مربیان و والدین که به داوران توهین می کنند، نیز دشوار نیست. اگر صادق باشیم، اکثر والدین احتمالاً - حتی ناخواسته - به خودشان اجازه می دهند که عبارت: "شما دارید با ما شوخی کنید، آقای داور!" را بکار ببرند. سهولت بیان این نظرات و سایر اعتراض های داوری به افزایش آگاهی در مورد نحوه رفتار والدین، مربیان و ورزشکاران با مقامات رسمی مسابقات را اهمیت بیشتری می بخشد.

۷ درس برای احترام به داور

احترام به داور، درست مانند حس ورزش دوستی، پهلوانی و کار گروهی از ارزش بالایی برخوردار است که باید به طور خاص به ورزشکاران، والدین و مربیان آموزش داده شود. با این حال، اگرچه هر مسابقه با حضور داور همراه است، اما عملاً هیچ گونه گفتگوی مستقیمی در مورد احترام به داوران هرگز در این رویدادها اتفاق نمی افتد.

مادامی که بتوانید هفت درس احترام به داور زیر را به خاطر بسپارید، آموزش این مهارت لزوماً سخت و وقت گیر نخواهد بود:

۱. داوران آموزش بیشتری نسبت به بازیکنان و تماشاگران دیده اند

ورزشکار یا والدین عزیز، شما هر قدر با تجربه یا با دانش و اطلاعات باشید، باید به یاد داشته باشید که داوران آموزش های خاصی در مورد قوانین بازی، نحوه مشاهده و بررسی بازی و شیوه قضاوت حرکت های دشوار را دیده اند. آنها همچنین موقعیت بهتری برای دیدن بازی دارند، به ویژه در مقایسه با والدین که معمولاً در حاشیه پیست یا روی سکوها قرار می گیرند. اگر هنوز متقاعد نشده اید و معتقدید که می توانید بهتر داوری کنید، مسابقات همیشه آماده استقبال از داوری شماست.



۲. تمرکز بیشتر روی داور به معنای تمرکز کمتر بر روی بازی است

جنبه های زیادی در ورزش وجود دارد که غیرقابل پیش بینی و از کنترل بازیکن خارج است. با این حال، برخی موارد وجود دارد که یک ورزشکار می تواند کنترل کند. بازیکنان، تماشاگران و مربیان نمی توانند قضاوت را کنترل کنند، در نتیجه اگر بازیکنان بیش از حد بر نحوه دید و قضاوت داور تمرکز کنند، تمرکز خود را برای عرضه بهترین بازی و بالاترین سطح توانایی خود، از دست می دهند. به همین ترتیب، مربیان که حمایت از تیم خود وظیفه آنهاست، باید بیشتر بر آموزش و هدایت بازیکنان تمرکز کنند تا برخورد با داوران. اما در مورد والدین حاضر روی سکوها، آنها هم می توانند وقت خود را با تمرکز روی داور بگذرانند! و هم می توانند آن زمان را صرف تماشای و تشویق ورزشکاران جوان خود کنند تا بهترین عملکرد در حد توان خود را انجام دهند، البته این به نظر خودشان برمی گردد!

۳. با داوران باید مانند مربیان رفتار شود

یکی از روش هایی که مربیان می توانند به داوران احترام بگذارند این است که سعی کنید قبل از بازی شخصاً از داوران استقبال کنید، درست مانند همان کاری که با مربی تیم حریف می کنید. و در حالی که ممکن است این کار برای هر بازیکن مقدور نباشد، کاپیتان تیم را تشویق کنید تا قبل از بازی خود با داوران خوش و بشی کند. این تلاش ها باعث می شود داوران بی نام و نشان ما به افرادی ارزشمند که شایسته احترام هستند تبدیل شوند، به ویژه در نظر بازیکنان جوان.

۴- تیم های بی ادب قضاوت برخی از حرکت های نزدیک را از دست می دهند

داوران تمام تلاش خود را می کنند تا بازی ها را بطور عینی و عادلانه قضاوت کنند، اما آنها هم انسانند. در یک سازه حرکتی سخت که می تواند به هر دو طرف داده شود، احتمال دارد که داور به نفع تیمی تصمیم بگیرد که بازیکنانش (و مربیان) در طول بازی با احترام برخورد کرده و روی بازی جوانمردانه تمرکز کرده اند. پاداش دادن به رفتارهای مطلوب و طرف افرادی که با احترام رفتار کرده اند، یک سوگیری طبیعی است.

۵. داد و فریاد بر سر داوران مهارت های ضعیف ارتباطی را مدل سازی می کند

برای والدین و مربیان، این باید مهم باشد که فکر کنیم فریاد زدن بر سر داور چه چیزی را به ورزشکاران جوان می آموزد. برخی تحقیقات نشان داده است که فریاد زدن بر سر داوران باعث آزار ورزشکاران جوان شده و ناهنجاری های زیر را القا می کند:

- اشتباهات قابل قبول نیستند!
- وقتی می توانید دیگران را سرزنش کنید، نیازی نیست که مسئولیت عملکرد خود را بپذیرید!
- هر زمان که با تصمیم داور مخالف بودید، بی احترامی به شخص او قابل قبول است!
- اگرچه فریاد زدن یک حرکت بی ادبانه، نوع اخلاص گری و حواس دیگران را پرت می کند، اما رفتار قابل قبولی است!

۶. قبل از انتقاد از داور، داوری را امتحان کنید

تلاش ورزشکاران و والدین برای قضاوت در هنگام بازی های تمرینی راهی عالی برای برخورد با مشکلاتی است که داوران با آن روبرو هستند. نقل قول "ابتدا با کفش دیگران راه بروید، بعد از راه رفتن آنها ایراد بگیرید!" یک درس قدیمی است، اما برای کمک به والدین و ورزشکاران برای همدلی بیشتر با داوران بسیار موثر است.



۷. به یاد داشته باشید که این یک بازی است

هیچ قضاوت به ضرر در طول یک بازی نمی تواند باعث ایجاد وقفه در پیشرفت ورزشکار جوان یا شکست حرفه ای او بشود. محیط ورزش های جوانان بیشتر برای آموختن و دوست داشتن ورزش می باشد، نه اینکه به ورزشکاران، مربیان، داوران و مسئولان فنی فشار بیاوریم. و در شرایطی که بازیکن، مربی یا والدین مرتکب اشتباه می شوند و در طول بازی به داور بی احترامی می کنند، سعی کنید پس از بازی با یک گفتگوی رو در رو با داور آن درگیری و ناراحتی را حل کنید. این کار به ورزشکاران جوان نشان می دهد که پس از درگیری با هر شخص دیگری، می بایست مسئولیت اقدامات خود را بر عهده بگیرند و باید برخورد ناشایست با شخص مورد نظر را جبران کنند.